

Váradí Richárdné Ikrei

Ők a gyermekeim, az ikrek. 1950-ig laktunk édesanyámmal a Rákóczi út 73-ban, amikor az anyámnak az egy szem rokonhúga meghalt rákban, s az ő lakását megkapta az anyu a Szerb utca 17-ben. Ez a Szerb utcai ház tulajdonképpen egy panzió volt, folyosókból nyíltak a szobák, és a lakásunk egy szobából állt. A folyosón volt a közös fürdőszoba, közös vécé, közös konyha. Mi a szobában a bejáratnál csináltunk egy kis gáztűzhelyt, hogy ott tudjunk főzni, és a szoba egyik sarkában volt egy mosdókagyló mosakodáshoz. Abban a házban ismerkedtem meg a volt férjemmel 1954-ben. Tőlünk a harmadik vagy a negyedik szobában lakott a nagybácsija, s ő oda járt látogatni. Két hónap múlva meg is volt az esküvő, s a következő évben meglettek az ikrek. Egy fiú, meg egy lány. Az én lelkemben akkor lett igazán vége a háborúnak, mikor a két gyerek megszületett. Akkor lélegeztem föl, hogy végre van miért élnem. Eleinte az anyu lakásában laktunk, abban a két és félszer három méteres szobában öten. Az asztalon volt két mózeskosár, abban voltak a gyerekek, egy keskeny út volt a két rekamié között és a pelenkákat ott a gáztűzhelyen főztük ki. Nyolc hónaposak voltak a gyerekek, mikor 1955 novemberében az ő révükön kaptam egy lakótelepi, kétszobás, cserépkályhás lakást Pestújhelyen, a Tátika utcában. Odaköltöztünk, de nem sokáig tudtam ezt élvezni, mert 1956 januárban már különváltam a férjemtől. Politikailag más felfogású volt, és nem értettük meg egymást.